

РЕШЕНИЕ

№ 31492

гр. София, 08.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10758** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба, подадена от юрк. Б. С., като пълномощник на началника на 09 Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи (09 РУ, СДВР), срещу РЕШЕНИЕ №3109/15.08.2025г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 94^{-ти} състав по н.а.х. дело №3870/2025г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че първостепенният съд прекалено стриктно е приложил разпоредбата на чл.18 ЗАНН, което според него е довело до отмяна на Наказателно постановление (НП) №2/04.02.2025г. по формален признак, без да има реална процесуална вреда за жалбоподателя. Оспорва изводите на съда за липса на компетентност на наказващия орган, издал процесното НП. Твърди, че при окомплектоване на административно-наказателната преписка е била допусната техническа грешка свързана с ангажирането на доказателства за компетентността на издателя на НП и на основание чл.219, ал.1 АПК представя пред касационната инстанция заверен препис от Заповед №513з-1256/23.02.2017г. на директора на СДВР. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено НП №2/04.02.2025г., издадено от началника на 09 РУ на СДВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и в условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски за адвокат.

Ответникът – Н. Б. Б. от [населено място], оспорва касационната жалба. В писмен отговор от 13.10.2025г. и чрез процесуалния си представител адв. С. М. поддържа, че обжалваният съдебен акт е правилен и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира за разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №2/04.02.2025г., на основание чл.38, ал.1 от Закона за националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЗНССПЕЕН 112) на ответника по касация Н. Б. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 (две хиляди) лева, за нарушение на чл.28, ал.1 ЗНССПЕЕН 112.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №2/04.02.2025г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: 1) В предсъдебната фаза на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.36 ЗАНН. С Постановление от 10.12.2024г., деловодно изведено на 11.12.2024г., прокурор при СГП отказал да образува досъдебно производство за престъпление от общ характер по прокурорска преписка №43706/2024 по описа на СРП и изпратил материалите по преписката на началника на 09 РУ за преценка за налагане на Н. Б. на административно наказание по реда на Глава VII ЗНССПЕЕН 112. При това и по аргумент от разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗАНН решаващият състав на СРС е приел, че Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №743177/14.01.2025г. не е следвало да бъде съставян.; 2) Първостепенният съд е достигнал и до извод, че спорното НП е било издадено от некомпетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.32, ал.2 ЗНССПЕЕН 112 доколкото представените Заповеди с №8121з-1306/19.09.2024г. и №8121з-321/24.03.2025г. на министъра на вътрешните работи, се отнасят до упълномощаване на длъжностни лица, които да съставят АУАН, но не и да издават НП за нарушения по ЗНССПЕЕН 112.; 3) Решаващият състав е приел също, че при съставяне на НП е била нарушена разпоредбата на чл.18 ЗАНН, съгласно която, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Този извод съдът е аргументирал с установените и възприети от наказващия орган факти, описани в обстоятелствената част на НП. В конкретния случай са описани шест събития, на шест отделни дати, когато Б. е подавала неверни или заблуждаващи сигнали до спешен телефон 112, които, в нарушение на разпоредбата на чл.18 ЗАНН, наказващият орган е квалифицирал като едно нарушение и е наложил едно административно наказание.

За установяване компетентността на административно-наказващия орган – издател на НП №2/04.02.2025г., по делото е приета Заповед №513з-1256/23.02.2017г., видно от която, на основание чл.43, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.32, ал.2 ЗНССПЕЕН 112, директорът на СДВР е упълномощил длъжностни лица, които да издават НП за установени нарушения на ЗНССПЕЕН 112, сред които и началниците на РУ при СДВР (т.1.2.).

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първостепенния съд в обжалваното решение.

С разпореждането за насрочване на делото първостепенния съд е допуснал събиране на писмени доказателства за компетентността на наказващия орган съгласно чл.32, ал.2 ЗНССПЕЕН 112, но такива не са били представени. Пред настоящата инстанция са представени доказателства за компетентност на административно-наказващия орган с пояснение за допуснатата неволно „техническа“ грешка при окомплектоване на доказателствата. Предвид обстоятелството, че същите са били изискани от първостепенния съд при спазване на правилата на чл.107, ал.2 НПК, последният правилно е формирал извод за липса на компетентност.

Независимо от горното, настоящият състав следва да констатира, че при съставянето на процесното НП е допуснато и друго съществено нарушение, което обосновава неговата незаконосъобразност по същество. Както в АУАН, така и в процесното НП е налице е противоречие в описанието на нарушението, тъй като от една страна е наложено административно наказание за осъществено едно нарушение, а от друга в обстоятелствената част на АУАН и на НП са описани повече такива, извършени на шест различни дати, съответно на 13.10.2023г., 05.01.2024г., 08.01.2024г., 03.04.2024г., 28.04.2024г. и на 06.08.2024г. Така посоченото препятства възможността на наказаното лице, както да разбере за какво точно е обвинено и за какво е наказано, така и да организира адекватно защитата си по повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Този порок препятства и съда да провери фактите от състава на приложената санкционна норма и да прецени дали надлежно са приложени правилата на чл.27 ЗАНН. Разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, поради което и неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Неоснователно е твърдението на касатора, че в случая не става въпрос за шест отделни нарушения, а за едно доказано „продължено“ нарушение, извършено в няколко действия, но с обща умисъл и цел. Според определението, дадено в чл.6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Посочената легална дефиниция изключва тълкуване, че деянието представлява съвкупност от повтарящи се действия, всяко едно от които осъществява един или различни състави на административното нарушение. В административно-наказателния процес е неприложим институтът на “продължавано престъпление”, регламентиран в чл.26 от Наказателния кодекс (НК). Съгласно чл.18 ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. В този смисъл е и Тълкувателно решение (ТР) №77/1984г. на Общото събрание на Наказателната колегия на Върховния съд (ОСНК, ВС), според което в административно-наказателната отговорност не се прилагат разпоредбите на чл.23 – чл.26 НК.

При това правилен е изводът на СРС, че обжалваното НП е издадено в нарушение на чл.18 ЗАНН. По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора, право на присъждане на разноски има ответникът по касация, който претендира и доказва извършване на такива в размер на 1200 (хиляда и двеста) лева за заплатено адвокатско възнаграждение, видно от представения списък по чл.80 ГПК. Съдът намира за основателно възражението на касатора за прекомерност на заплатеното от ответната страна адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.78, ал.5 ГПК (приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК), ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В случая е наложена глоба в размер на 2000 (две хиляди) лева и съгласно чл.8, ал.1 вр. чл.7 т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа при интерес от 1000 до 10 000 лева, минималното дължимо възнаграждение е 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева или в случая 500 (петстотин) лева. Процесуалният представител на ответника по касация е изготвил и депозирал писмен отговор на касационната жалба и се е явил в съдебното заседание на 12.12.2025г. По тези съображения, съдът намери, че справедливият и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, което касаторът следва да заплати на насрещната страна е 600 (шестотин) лева, равностойни на EUR 306.77 (триста и шест евро и седемдесет и седем евро цента).

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, Административен съд София - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3109/15.08.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94^{-ти} състав по н.а.х. дело №3870/2025г.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Н. Б. Б., ЕГН [ЕГН], сумата 306,77 (триста и шест евро и седемдесет и осем евро цента), съответстващи на 600 (шестотин) лева – разноски по к.а.н. дело №10758/2025г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.